

ministeren skønner over, hvorvidt det er nødvendigt i det enkelte Tilfælde at optage Statslaan. Men jeg tror ikke, det har været Tanken med Loven af 1918, at en Finansminister, der kom til og fandt en ubenyttet Reserve her, kunde tage den op og paa een Gang kaste et Beløb, saaledes som det her foreslaas, af 12 Millioner ud paa et Obligationsmarked, der i Forvejen er meget haardt anspændt, og som det derfor maa være Lovgivningsmagts Opgave at værne mod Overbelastning.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Statsminister, hvis Tale paa flere Punkter rummer en Række besynderlige Misforstaaelser og paa et enkelt Punkt vidner om, at den højtærede Statsminister ikke var rigtig orienteret. Naar han f. Eks. taler om, at det kongelige aabne Brev var sendt rundt til alle Medlemmer, at det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt havde haft rigelig Tid til at læse paa det, beror det paa en Misforstaaelse. Der er ikke sendt noget kongeligt aabent Brev rundt, saa vidt mig bekendt, i alt Fald er vi adskillige, der ikke har faaet det. Men det er jo en Bagatel.

Der har her fra denne Plads været ført en Diskussion om Nationalsangen. Det ærede Medlem Hr. Sneum deltog i denne og gik videre, idet han inddrog som Genstand for sin Vrede Sangen: Dengang jeg drog af Sted, og nævnte en bestemt Linie i denne, som i særlig Grad fortørnede ham. Jeg er nu tilbøjelig til at tro, at det i Virkeligheden er en helt anden Passus i denne Sang, som kunde være ubehagelig for det ærede Medlem Hr. Sneum, nemlig det Punkt, hvor der staar: Min Pige vilde med, for den Gang den højtærede Statsminister drog af Sted, skete der jo noget, som maaske, frit oversat, kunde udtrykkes ved disse Ord: Min Pige vilde med, og saa gjorde han ikke det, som staar i Visen her, han sagde ikke: Det kan du ej, min Ven. Jeg forstaar jo, at hver Gang det ærede Medlem Hr. Sneum kommer til dette og skal lære Børnene dette, vil han sige til sig selv: Havde vi dog bare sagt: Det kan du ej, min Ven! Men denne Vrede bør det ærede Medlem ikke lade gaa ud over Sangen, han bør rette den imod den højtærede Statsminister. Men her vil jeg dog som en formildende Omstændighed for den højtærede Statsminister anføre, at nu har han jo lært at sige: Det kan du ej, min Ven, thi nu fik jo den højtærede Undervisningsminister ikke Lov til at forsvare sin Optræden, det paatog den højtærede Statsminister sig, saaledes at den

højtærede Undervisningsminister kun havde at sige, at hun var ganske enig med den ærede sidste Taler. Den højtærede Undervisningsminister blev ikke betroet til selv at gøre Rede for sine Motiver for sine Handlinger, og det maa jo unægtelig være haardt for den højtærede Undervisningsminister, der jo paa Offentligheden gør Indtryk af at have været Genstand for, om jeg saa maa sige, nogen Inflation. Der er virkelig der sket en saa voldsom Inflation, at den er betænkelig. Men vi ved ogsaa alle, at naar Inflationen har naaet en vis betydelig Højde, bliver ogsaa en for voldsom og pludselig Deflation farlig. Derfor forekommer det mig lidt farligt, at den højtærede Statsminister saaledes ganske har skubbet den højtærede Undervisningsminister til Side.

Statsministerens Svar til mig var i øvrigt præget af en saadan „Højhed“ og „Værdighed“ og af en saa fuldkommen Mangsel paa Begreb om, hvorledes en Nationalsang bliver til, at jeg formentlig ikke behøver at beskæftige mig med dette Svar. Derimod gjorde det ærede Medlem Hr. Rode nogle Bemærkninger om Nationalsangen, hvortil jeg gerne vil gøre nogle Modbemærkninger. Det ærede Medlem talte om at „tage Revanche“ i det kongelige Teater. Dertil vil jeg gerne sige, at der var ikke Tale om ved den Lejlighed at tage nogen Revanche, der var intet Nederlag, der skulde hævnes, det, der skete, var blot det, at en grov Taktløshed blev mødt paa den Maade, som det nu var naturligt at møde den i det givne Tilfælde. Og naar det ærede Medlem lidt senere talte om, at naar under Krigen Nationalsangen var blevet sunget, havde man smilet, fordi den danske Konge ikke indgyder Frygt i Kamp nu, saa forekommer det mig at være lidt uretfærdigt overfor vor danske Nationalsang, for ganske tilsvarende Betragtninger vil jo kunne anlægges paa en hel Række Nationalsange. Naar den franske Nationalsang afsynges i Nærværelse af kronede Hoveder, kan man vel maaske ogsaa smile, naar man ser en Række kjoleklædte og ordensprydede Mænd synge: Aux armes, citoyens! Naar der i Marseillaisen tales om „l'étendard sanglant“, er det ganske morsomt, at det, der sigtes til, utvivlsomt er „den røde Fane“. Og hvad betyder „den røde Fane“ historisk? Ja, De kan se det i vor egen Nationalsang, hvor der staar om Niels Juel: Han hejsede det røde Flag og slog paa Fjenden Slag i Slag. Og vi kan se det af den franske Revolutions Historie, hvor det røde